

Zygmunt Jan Rumel

Pieśń

Niepodległość i Pamięć 20/3-4 (43-44), 304

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PIEŚŃ

III

Samodziały, samodziały przędą
dziewczęta
Pryśki, Nastki, Jaryny – nie pamiętam –
na surową, na chłopską odzież
i na hafty, których nie wypowiem.

Przędą, przędą na biegłych wrotkach,
Wołyń w palcach ich barwnie się mota
w proste znaki i proste nici
na płóciennych, lnianych okryciach.

Przędą Pryśki, przędą Jaryny,
już oprzędły płótna Wołyniem,
w znakach prostych i tak najprościej
na tych płótnach Wołyń się mości...

Czarno się skiba kładzie, bo rodny
jest czarnoziem,
choć Hryć wiosną orze o głodzie.
O głodzie Hryć wiosną orze
choć chleb i dla niego boży.

Czyście żyto ukryli w stodołach,
że o głodzie Hryć na konie woła,
czyli zbrakło kaszy hryczanej
z rodnej ziemi latoś oranej?

Czarno się skiba kładzie, bo rodny
jest czarnoziem
choć Hryć wiosną orze o głodzie.
Lecz nie wstrzyma głód chłopa dłoni
póki chlebem nie wzejdzie Wołyń...

Po rozłogach i jarach rośnych
echem toczy się pieśń donośna,
echem toczy, do chat dociera,
białe drzwi na gościńce otwiera.

Od gościńców tłumnie i razem
promienieją spracowane twarze,
te, co wiosną orały o głodzie
i co przędły w chałupach przy mrozie.

Śpiewną, śpiewną wołyńską niedzielą
na gościńcach koszule się bielą,
w znaki proste i nici proste
z pracy Nastki, Jaryny radosnej.

Po rozłogach i jarach rośnych
echem toczy się pieśń donośna,
echem toczy, do chat dociera,
białe drzwi na gościńce otwiera...

Jesteś nam ziemio matką,
jesteś nam karmicielką,
na równi sycisz człowieka,
na równi łodyżkę niewielką.

Z twych piersi pełnych,
dostojnych jabłoni wykwiła wspaniała,
gdy ją sadownik znojny
zaszczepi wątlą i małą.

Jesteś nam ziemio zawsze
jak dobra matka surową,
dlatego kwieciem prostym
łąka zakwita odnową.

Dlatego serca koniczyn
a nawet głógów i tarnin
biją tak głośno o wiosnie,
gdy je twa miłość ogarnie.

Dlatego syn twój sadownik,
jabłonkę szczepiący małą,
przez miłość matko ku tobie
czyni ją doskonałą.

Dlatego owoc piękniejszy
niż inne rodzi mu ona,
albowiem drzeniem miłości
ku tobie była szczepiona...